

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **H. Š.**, zastoupené JUDr. Josefem Šírkem, advokátem, se sídlem Dr. Bureše 1185/1, 370 05 České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Dobrá Voda u Českých Budějovic**, obec se sídlem U Domova důchodců 33, 373 16 Dobrá Voda u Českých Budějovic, **2) MUDr. L. Z.**, a **3) MUDr. J. Z.**, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2012, č. j. OREG 30444/2012/jacai, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. července 2013, č. j. 10 A 16/2013 - 56,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala v roce 2011 u Magistrátu města České Budějovice jako příslušného stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“) ohlášení dvou různých staveb. V prvním případě se jednalo o novostavbu rodinného domu se dvěma byty na pozemcích p. č. 3194/3 a 3194/2 v k. ú. Dobrá Voda u Českých Budějovic (pokud budou v dalším textu uváděna parcelní čísla, jedná se o totéž katastrální území). Stavba rodinného domu měla být podle ohlášení přistavěna ke stávající stavbě skladu na pozemku žalobkyně a

zastavěná plocha domu měla činit 141,77 m². Stavební úřad udělil dne 28. února 2011 souhlas s provedením této první ohlášené stavby (zn. SU/943/2011 Mo). Souhlas s provedením následně ohlášené (v pořadí druhé) stavby udělil stavební úřad dne 11. května 2011 (zn. SU/3486/2011 Mo). Jednalo se o stavební úpravy a přístavbu stávajícího objektu skladu na pozemku p. č. 3194/2. Na základě tohoto souhlasu mělo dojít k ubourání části existující stavby skladu, její přístavbě a rozšíření, přičemž zastavěná plocha výsledného objektu měla činit 108,66 m².

[2] Poté, co žalobkyně zahájila výstavbu obou ohlášených staveb současně, adresovali stavebnímu úřadu stížnosti její sousedé, osoby zúčastněné na řízení 2) a 3). Na základě jejich podnětů provedl stavební úřad 30. června 2011 místní šetření, ovšem neshledal, že by žalobkyně prováděla některou ze staveb v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací. Žalobkyně předložila stanovisko statika, podle něhož bylo nezbytné zbourat existující objekt skladu a pro nový objekt zřídit nové základy. V den konání státního dozoru a kontrolní prohlídky byly u obou staveb provedeny základové pasy a opěrná zeď podél hranice s pozemkem sousedů [osob zúčastněných na řízení 2) a 3)] p. č. 3199/4.

[3] Žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje (dále též „krajský úřad“) nicméně na základě dalších stížností osob zúčastněných na řízení nahlédl na věc odlišně. Dne 8. září 2011 adresoval stavebnímu úřadu písemnou výzvu ke zjednání nápravy. Ve výzvě uvedl, že porovnáním projektových dokumentací k oběma ohlášením shledal, že záměrem stavebníka bylo provést jednu stavbu rodinného domu s tím, že ta byla rozdělena na dvě části se zastavěnou plochou menší než 150 m², aby mohly být provedeny na základě dvou souhlasů s ohlášením. Tento postup je podle krajského úřadu v rozporu s právními předpisy, k provedení stavby bylo zapotřebí stavební povolení včetně územního projednání. Stavebník navíc bez stavebního povolení zhotovil opěrnou zeď vyžadující vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení; stavba opěrné zdi nebyla ani předmětem žádného ohlášení. Pro tyto důvody krajský úřad vyzval stavební úřad, aby oba udělené souhlasy ke konkrétním stavbám zrušil. To také stavební úřad 19. září 2011 učinil a následně výzvou ze dne 21. září 2011 vyzval žalobkyni k bezodkladnému zastavení prací na stavbě rodinného domu se dvěma byty. Podle sdělení ze dne 3. října 2011 vykonal stavební úřad dne 26. září 2011 na místě stavby státní dozor a kontrolní prohlídku, přičemž zjistil, že byla zřízena nepovolená opěrná zeď dosahující tří metrů, v rozporu s projektovou dokumentací byl zbourán stávající sklad a nový objekt má oproti původnímu vyšší štitovou zeď. Výstavba obou staveb probíhá v rozporu s ověřenou dokumentací, ve skutečnosti jedná se o stavbu jednu.

[4] Zrušení souhlasů s ohlášením stavby napadla žalobkyně odvoláními. Těm sice krajský úřad napoprvé vyhověl kvůli nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, avšak po doplnění odůvodnění krajský úřad druhá odvolání zamítl a nová rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. dubna 2012 potvrdil. Žalobkyně se proti tomuto postupu bránila dvěma samostatnými žalobami. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) nevyužil možnosti spojit obě věci podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a žaloby projednal samostatně. V případě, který má nyní posoudit Nejvyšší správní soud, se věcně jedná o zrušení souhlasu s ohlášením stavby rodinného domu se dvěma byty, kde krajský soud zamítl žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem. Zrušení souhlasu s ohlášením úprav a přístavby stávajícího objektu skladu bylo předmětem samostatného řízení před krajským

soudem pod sp. zn. 10 A 15/2013, přičemž dne 31. ledna 2014 vydal krajský soud v této věci rozsudek, kterým podanou žalobu – stejně jako v nyní posuzovaném případě – zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) prostřednictvím krajského soudu kasační stížnost. První skupina jejích námitek směřuje k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v řízení před správními orgány i následně před krajským soudem. Stěžovatelka konkrétně vytýká úřadům i soudu, že nikdy v průběhu řízení neproběhlo přeměření celkové zastavěné plochy obou staveb ani výšky štitové zdi objektu skladu, která má být údajně vyšší oproti původnímu objektu. Podle stěžovatelky nebylo v žádném řízení prokázáno ani to, že by zcela odstranila stávající stavbu skladu; v kasační stížnosti výslovně uvádí, že pouze vyměnila vadné části obvodového zdiva za zdivo nové zcela v souladu s ohlášením stavby a s doporučením statika. Stejně tak údajné propojení obou staveb v prostoru půdy je podle stěžovatelky pouhým tvrzením krajského úřadu bez jakékoliv opory ve spise.

[6] Druhá skupina námitek směřuje k vadnému právnímu hodnocení otázky, zda pro její stavby postačovalo ohlášení či nikoliv. V první řadě stěžovatelka uvádí, že plochu pozemku zastavěného skladem nelze započítat do souhrnu zastavěných ploch pro účely posouzení, zda dodržela zákonnou hranici 150 m² platnou pro ohlášení stavby. Dále poukazuje na to, že zvýšení štitové zdi skladu oproti původnímu stavu stavební úřad posvětil – dne 2. listopadu 2010 mu stěžovatelka předložila pasport stávající stavby skladu s uvedením výšky štitové zdi, přičemž v následně předložené projektové dokumentaci k ohlášení stavebních úprav a přístavby této stavby byla navržena větší výška štitové zdi. Stěžovatelka však zejména trvá na tom, že provedla dvě samostatné stavby a že zrušení vydaných souhlasů nebylo na místě. Byl to podle ní stavební úřad, kdo usoudil, že vzhledem k omezenému rozsahu stavby rodinného domu postačí ohlášení, stěžovatelka pouze respektovala jeho názor. Tvrzení, že se snažila obejít zákon, je zcela nepodložené – stěžovatelka se naopak cítí být postupem správních orgánů i krajského soudu poškozena ve svých právech.

[7] Pokud jde o procesní postupy, krajský úřad podle stěžovatelky chyboval, když založil svou výzvu stavebnímu úřadu ke zjednání nápravy pouze na lživých tvrzeních jejích sousedů, aniž by sám provedl kontrolní prohlídku stavby a učinil vlastní skutková zjištění. Stavebnímu úřadu stěžovatelka vytýká zejména to, že zrušil dne 19. září 2011 vydané souhlasy a až následně dne 26. září 2011 provedl kontrolní prohlídku stavby. Navíc stěžovatelka upozornila, že předložené projektové dokumentace splňovaly nejen požadavky pro ohlášení, ale též pro vydání stavebního povolení. Pokud tedy stavební úřad našel na stavbě nějaké závady, měl místo zrušení vydaných souhlasů postupovat podle § 132 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stěžovatelka poukazuje na to, že dodnes jí nebyl na stavebním úřadě nikdo schopen sdělit, co by měla učinit, aby své rozestavěné stavby uvedla do souladu se stavebními předpisy. Konečně krajský soud podle stěžovatelky vyšel z nepodložených skutkových zjištění správních orgánů a nesprávně posoudil právní otázky.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek za správný, proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[9] Ke kasační stížnosti se však obsáhle vyjádřily osoby zúčastněné na řízení 2) a 3). Poukázaly na to, že kasační stížnost je velmi obecná a vytýká úřadům a soudu neprovedení důkazů, které však stěžovatelka nikdy v řízení nenavrhla. Kasační stížnost jde také značně nad rámec původní žaloby, v níž stěžovatelka namítala pouze nesprávný způsob zrušení souhlasů s ohlášením stavby a chybné hodnocení otázky dobré víry stěžovatelky. Většinu kasačních námitek tak podle osob zúčastněných na řízení nelze ani projednat. Kromě toho stěžovatelka požaduje mimo jiné též zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. září 2011 č. j. SU/943/2011 (první rozhodnutí rušící souhlas s ohlášením stavby rodinného domu), které však již zrušil svým rozhodnutím krajský úřad a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení (výsledkem bylo druhé rozhodnutí o zrušení souhlasu s ohlášením rodinného domu, jehož potvrzení žalovaným stěžovatelka nyní napadá).

[10] Vedle těchto procesních otázek se osoby zúčastněné na řízení vyjádřily též k meritu věci. Ohledně celkové zastavěné plochy poukázaly na to, že překročení hranice 150 m² (v součtu obou ohlášených staveb) vyplývá již z projektové dokumentace a ze stěžovatelčina tvrzení, že podle ní stavby realizovala. Že by snad nově vzniklá stavba jako celek měla méně než 150 m², stěžovatelka nikdy netvrdila ani nenavrhla provést důkaz přeměřením výměry stavby. Ohledně odstranění objektu skladu osoby zúčastněné na řízení uvedly, že provedení tohoto zásahu vyplývá z fotodokumentace, kterou předložily správním orgánům osoby zúčastněné na řízení a která je založena ve spise, přičemž stěžovatelka ji nikdy nezpochybňovala ani nenavrhla provést jakýkoliv důkaz o existenci původního skladu. Žalovaný citoval ve svém rozhodnutí relevantní judikaturu týkající se zániku stavby jako věci v právním smyslu (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2088/2001 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 75/2013), k čemuž stavební úřad svůj souhlas nedal, neboť ani projektová dokumentace nic takového neobsahuje – operuje se v ní s „částečným ubouráním stávající budovy skladu“. Osoby zúčastněné na řízení potvrzují, že zdivo stávajícího objektu skladu bylo ve velmi špatném stavu, stěžovatelka však podle jejich názoru měla ohlásit záměr odstranit stavbu skladu a následně zahájit řádné stavební řízení na novou stavbu.

[11] Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření citovaly též řadu judikátů týkajících se obcházení zákona (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 119/01, rozsudek Nejvyššího soudního dvora Rakouska č. j. DS1/74), rozdělování jednoho stavebního záměru na několik částí (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011 a sp. zn. 9 As 88/2008) a dobré víry (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 94/2011). V souvislosti s tím poukázaly osoby zúčastněné na řízení na to, že projektová dokumentace k první ohlášené novostavbě rodinného domu pracovala již se stavebně technickým stavem skladu po předpokládaných úpravách, který neodpovídal realitě. Stěžovatelka poté navíc sklad zcela odstranila a pro nový objekt vykopala nové základy, neboť původní sklad žádný neměl. Podle osob zúčastněných na řízení muselo být i osobě bez odborného vzdělání zřejmé, že na základě ohlášení stavebních úprav a přístavby nelze provést kompletní demolici původní budovy a vybudování zcela nového objektu. K dokreslení údajně dobré víry stěžovatelky poukazují na to, že navíc v rámci stavebních prací odkopala část svahu

pod jejich pozemkem s jejich budovou a vystavěla zde opěrnou zeď, aniž by k takovému zásahu měla potřebná povolení.

[12] Stěžovatelka ve své replice uvedla, že správní spis obsahuje výhradně jen důkazy v její prospěch a že za této situace nebylo její povinností navrhnout jakékoliv další důkazy, naopak povinnost zjistit skutečný stav věci ležela na správních orgánech. Jako podklad pro rozhodnutí podle jejího názoru nemohla sloužit zjištění učiněná při kontrolní prohlídce dne 26. září 2011, neboť ta byla vykonána až sedm dní po vydání rozhodnutí stavebního úřadu a zrušení udělených souhlasů s ohlášením stěžovatelčiných staveb. Ve zbytku stěžovatelka v podstatě zopakovala argumenty obsažené již v kasační stížnosti.

[13] Za účelem úplného posouzení celé věci si Nejvyšší správní soud vyžádal od Krajského soudu v Českých Budějovicích správní spis v související věci zrušení souhlasu s ohlášením stavebních úprav a přístavby stávajícího objektu skladu na pozemku p. č. 3194/2, která je u krajského soudu vedena pod sp. zn. 10 A 15/2013.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Po prostudování žaloby musí Nejvyšší správní soud dát částečně za pravdu osobám zúčastněným na řízení v tom, že žalobkyně vznáší v kasační stížnosti převážně nové námitky, které v žalobě podané ke krajskému soudu neuplatnila. Stěžovatelka totiž v řízení před krajským soudem nezpochybňovala ani zjištěný skutkový stav, ani fakt, že souhlasy byly vydány nezákonně, protože stěžovatelčiny stavby podmínky pro ohlášení nesplňovaly, stejně jako se neohrazovala proti nyní kritizovaným procesním krokům. Celá žaloba byla vystavěna pouze na dvou pilířích, a to na chybně zvolené formě zrušení vydaných souhlasů s ohlášením staveb a na tom, že úřady při rušení souhlasů nešetřily dostatečně práva stěžovatelky nabytá v dobré víře. Jediné tvrzení, které se beze zbytku kryje s nyní uplatňovanými kasačními námitkami, se objevuje až v replice na vyjádření osob zúčastněných na řízení (jde o tvrzení, že stavba skladu nebyla odstraněna zcela). Zmiňovanou repliku však stěžovatelka podala soudu až dne 29. dubna 2013, tedy po uplynutí lhůty pro případné rozšíření žaloby, která je totožná se lhůtou pro její podání (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Jestliže stěžovatelka vlastní vinou neučinila předmětem zkoumání krajského soudu nic víc, než výše uvedené dvě otázky, pak těžko může krajskému soudu nyní vytýkat, že se nezabýval dalšími právními problémy, které uplatnila až v kasační stížnosti. Protože však argumenty poukazující na dobrou víru na straně stěžovatelky se do určité míry kryjí s argumentací ohledně toho, že ohlášené stavby objektivně splňovaly podmínky pro ohlášení stanovené stavebním zákonem, lze kasační stížnost vypořádat věcně, byť by zde při striktně formálním posuzování mohl být prostor též pro úvahu, zda nejsou splněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost (srov. § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.). Ostatně, je-li ve hře základní právo na přístup k soudu (zde k Nejvyššímu správnímu soudu), je nutno se v hraničních případech přiklonit k řešení, jež přístup k soudu neuzavírá (zásada *in favorem libertatis*).

[17] Nejvyšší správní soud především nemůže dát stěžovatelce za pravdu v tom, že by podklady shromážděné správními orgány a z nich vyplývající skutková zjištění, která předcházela zrušení souhlasu stavebního úřadu se stěžovatelčím ohlášením novostavby rodinného domu, byly nedostatečné. Za klíčové skutečnosti pro posouzení otázky, zda stěžovatelkou ohlášené stavby splňovaly zákonné podmínky pro ohlášení, konkrétně zda zahájila dvě stavby, či naopak stavbu jedinou ohlášenou po částech, lze označit odstranění stavby skladu a vzájemné propojení obou ohlášených staveb v půdním prostoru. Odstranění stavby skladu a provedení nových základových pasů pro obě stavby zjistil již stavební úřad při kontrolní prohlídce provedené na stěžovatelčině stavbě dne 30. června 2011. Krajský úřad již sám další formální kontrolní prohlídku stavby provádět nemusel (provedl jen neformální obhlídku místa, aby se přesvědčil o správnosti zjištění stavebního úřadu), neboť vyšel ze stejných skutkových zjištění jako předtím stavební úřad, pouze je odlišně právně vyhodnotil. To platí tím spíše, že zjištění stavebního úřadu při kontrolní prohlídce ohledně úplného odstranění stavby skladu potvrzují i fotografie, které ke své stížnosti adresované krajskému úřadu připojily osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) a které jsou založeny ve spise.

[18] Pokud jde o vzájemné provozní propojení obou ohlášených staveb v půdním prostoru, tento záměr stěžovatelky vyplývá přímo z projektové dokumentace novostavby rodinného domu přiložené k jejímu ohlášení. Ačkoliv ve výkresech není toto propojení zakresleno, zmiňuje se o něm požární zpráva na str. 3, kde je v kapitole „4. Popis stavby – objektu“ uvedeno: *„Ve stávajícím objektu bude umístěno schodiště pro vstup do půdních prostor nově navrženého RD.“* Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že z projektové dokumentace k druhé ohlášené stavbě (stavební úpravy a přístavba skladu), kterou si Nejvyšší správní soud vyžádal od krajského soudu, dokonce vyplývá, že k provoznímu propojení obou staveb mělo dojít i na úrovni přízemí. Plánovaná novostavba rodinného domu zde není zakreslena. V severní stěně skladu jsou nicméně naplánovány dveře (dveře č. 6) vedoucí z chodby přestavěného skladu (místnost 1.01) ven – jenže z porovnání obou projektů vyplývá, že právě zde, na severní straně skladu, má být přistavěn ohlášený rodinný dům. Do jeho vnitřní chodby by plánované dveře po dokončení obou staveb musely zákonitě ústít (v projektové dokumentaci novostavby rodinného domu nejsou tyto dveře zakresleny, jelikož přiléhající objekt skladu je zde zanesen pouze v základním obrysu bez vyznačení stavebních otvorů). Pro závěr o provozním propojení obou staveb nicméně postačuje již to, co je uvedeno v požární zprávě k nyní projednávané stavbě rodinného domu.

[19] Uvedené skutečnosti ve vzájemné souvislosti postačují k závěru, že stěžovatelka počala budovat stavbu jedinou, jak bude vyloženo dále. Za těchto okolností nebylo potřeba vést zvláštní dokazování stran toho, zda plocha zastavěná nově vzniklým celkem překročí 150 m², neboť to vyplývá z prostého součtu zastavěné plochy obou ohlášených staveb, resp. částí stavby, jak byly uvedeny v projektové dokumentaci. Otázka, zda stěžovatelka dodržela výšku štítu původního skladu či nikoliv a zda ji k případnému zvýšení této zdi souhlas vydaný stavebním úřadem opravňoval, se ve světle těchto skutečností stává bezvýznamnou.

[20] V návaznosti na výše uvedené musí nyní Nejvyšší správní soud stručně vyložit, proč z výše uvedených skutečností plyne právní závěr, že stěžovatelkou zahájené stavby byly ve skutečnosti stavbou jedinou, a to stavbou novou, jež kvůli své rozloze nesplňovala

podmínky pro vydání souhlasu s ohlášením podle stavebního zákona. Tento závěr zakládá Nejvyšší správní soud v první řadě na tom, že obě stavby měly být vzájemně provozně propojeny. Novostavbu rodinného domu označil proto zcela správně krajský úřad ve své výzvě ke zjednáání nápravy jako přístavbu ke stavbě skladu, kdy pro možnost využít režimu ohlášení je rozhodná celková zastavěná plocha výsledné stavby. Tyto úvahy vyplývají již z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 27. června 2007 č. j. 3 As 72/2006-83 Nejvyšší správní soud ohledně přístaveb uvedl: *„Jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochu střechu druhé apod.), je ... nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi dáno je, a to bez ohledu na to, k jakému účelu ta která z nich slouží.“* To je nutno doplnit rozsudkem ze dne 6. srpna 2009 č. j. 9 As 88/2008-301, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že za určitých skutkových okolností vnímá dělení stavby (tvrzení samostatnosti jednotlivých staveb, z nichž záměr sestává) jako účelové obcházení zákona. To platí obzvláště tam, kde jde o použití strategie tzv. „salámové metody“. Podle citovaného rozsudku *„takto bývá v praxi neformálně označována taktika, ... kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, ... rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně.“* Odstranění stavby skladu společně s faktem, že v projektové dokumentaci novostavby rodinného domu je sklad zakreslen již ve své podobě po (teprve následně ohlášených) stavebních úpravách (jak přesvědčivě a srozumitelně vysvětlil v odvolacím rozhodnutí žalovaný), nasvědčuje tomu, že se právě o takovouto taktiku s využitím „salámové metody“ ze strany stěžovatelky jednalo.

[21] Právní význam úplného odstranění stavby skladu až po úroveň základů spočívá navíc i v tom, že v takovém případě se již nejedná o stavební úpravu ani přístavbu stávajícího objektu. Jde o odstranění jedné stavby a vybudování stavby nové. I tento závěr vyplývá jednoznačně z předchozí judikatury. Nejvyšší soud setrvale judikuje, že není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla (srov. rozsudek ze dne 28. května 2003 sp. zn. 22 Cdo 2088/2001 nebo rozsudek ze dne 28. února 2001 sp. zn. 20 Cdo 931/99). Pro posouzení věci není podstatné, nakolik se nová stavba skladu původní stavbě podobá a nakolik se od ní má odchylovat, neboť jak uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. ledna 1994 sp. zn. 3 Cdo 95/92: *„Jestliže ... původní stavba byla zcela zdemolována (minimálně však do toho stadia, kdy již přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží) a na jejím místě byla postavena nová stavba, byť i druhově shodná, nejde o ztrátu původního stavebního technického charakteru, ale o zřízení nové stavby na pozemku a na místě (původní) stavby zaniklé.“* Nejvyšší správní soud se k problematice „nepravých“ stavebních úprav vyslovil například v rozsudku ze dne 19. dubna 2013 č. j. 8 As 31/2007-165, kde uzavřel: *„Odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu.“* Z tohoto pohledu je pak bezvýznamné, že projektová dokumentace se na jednom místě zmiňovala o možnosti odstranění celé stavby na základě stanoviska statika (navíc pouze okrajově v textové části), neboť předmětem ohlášení se demolice původní stavby a vybudování stavby nové touto zmínkou stát nemohlo.

[22] Lze tedy shrnout, že stěžovatelka namísto stavební úpravy, resp. přístavby skladu tento objekt odstranila a zahájila na daném místě stavbu novou. Zároveň tato nová stavba má být provozně propojena s novostavbou rodinného domu, což z nich činí z pohledu povolovacího režimu podle stavebního zákona stavbu jedinou. Protože takto propojená

stavba jako celek měla svou rozlohou překročit – a to výrazně – 150 m², nesplňovala podmínky pro ohlášení a měla být řešena v řádném stavebním řízení. To, že předložené projektové dokumentace podle stěžovatelky splňovaly požadavky pro vydání stavebního povolení, nemá význam, neboť tímto procesem neprošly. Na závěru o nezákonnosti vydaných souhlasů by nemohlo nic změnit ani to, kdyby to skutečně byl stavební úřad, kdo stěžovatelce daný postup doporučil (o čemž však stěžovatelka nikdy nenabídla žádné důkazy). Tato skutečnost by mohla mít význam nanejvýš pro úvahy o zachování práv stěžovatelky nabytých v dobré víře (k této problematice ji však stěžovatelka v kasační stížnosti nevztahuje a o její dobré víře lze navíc vzhledem k výše uvedenému skutečností s úspěchem pochybovat), případně pro úvahy o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

[23] Výše již Nejvyšší správní soud osvětlil i námitky týkající se procesního postupu krajského úřadu, jenž neměl důvod provádět vlastní důkazy, neboť vyšel ze skutkových zjištění stavebního úřadu. Zbývá se vyjádřit k námitce, že stavební úřad provedl (další) kontrolní prohlídku stavby až poté, co zrušil vydané souhlasy. Tato námitka však procesní situaci dezinterpretuje. Stavební úřad skutečně zrušil vydané souhlasy dne 19. září 2011, přičemž až následně, dne 26. září 2011, provedl kontrolní prohlídku stavby. Avšak tato rozhodnutí stavebního úřadu zrušil na základě odvolání stěžovatelky krajský úřad dne 20. ledna 2012 pro nedostatky odůvodnění. V novém rozhodnutí ze dne 18. dubna 2012 již stavební úřad mohl vycházet i ze zjištění učiněných při kontrolní prohlídce dne 26. září 2011. Právě potvrzení tohoto druhého rozhodnutí stavebního úřadu krajským úřadem bylo předmětem stěžovatelčiny žaloby ke krajskému soudu.

[24] Úlohou Nejvyššího správního soudu není nahrazovat stavební úřad v jeho poučovací povinnosti ohledně toho, co by měla stěžovatelka učinit, aby své rozestavěné stavby uvedla do souladu se stavebními předpisy. Proto jen stručně podotýká, že nepovolené stavby, stejně jako stavby, jež potřebného povolení pozbýly dodatečně, řeší § 129 stavebního zákona.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně a zcela v intencích podané žaloby. Ani další argumenty uplatněné v kasační stížnosti, z nichž většina se navíc k původním žalobním bodům vztahuje jen velmi volně, nemohou na učiněném hodnocení nic změnit. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil.

V tomto řízení však osobám zúčastněným žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ony nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu